

РЕШЕНИЕ

№ 22170

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8239** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на „СИМАО-РТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със съдебен адрес [населено място], [улица] обл. С., [община], пк 1151 с управител И. Д. чрез адв. А. П. – АК М., срещу Ревизионен акт №Р-22221423006105-091-001 от 09.04.2024 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор и Л. Д. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, в която е потвърден с Решение №881 от 27.06.2024г. на Директор на Дирекция ОДОП С., а именно за начислени допълнителни задължения за лихви ДДС в размер на 8890,80 лв. за неправомерно ползван данъчен кредит в размер на 117 349,80 лв. по фактура №2-87/27.04.2023 г., издадена от С. Л. АД, към която има издадено кредитно известие №[ЕГН] от 20.11.2023г.

В жалбата са изложени твърдения, че ревизионният акт в обжалваната част е незаконосъобразен, немотивиран, необоснован, в нарушение на ЗДДС, ДОПК и в противоречие с практиката на ВАС и СЕС. Твърди се още, че данъчният кредит е ползван правомерно, а основанието за издаване на фактурата е отпаднало поради разваляне на сделката. Жалбоподателят счита, че са налице достатъчно убедителни данни, че към датата на подписване на договора е налице предаване и приемане на стоката, която в последствие е върната на продавача. Сделката е развалена и съответно е налице основание за издаване на КИ поради отпадане основанието за издаване на фактурата за продажбата на стоката. С оглед на това и начисляването на

лихва на проверяваното лице е незаконосъобразно и необосновано, тъй като данъчният кредит по фактурата от 27.04.2023г е ползван правомерно. Приема за доказано от страна на ревизираното лице разваляне на сделката. Счита за изцяло непотвърдени и неправилни изводите на органите по приходите относно търговските практики и търговски оборот между двете дружества.

С оглед на подробно аргументираните съображения по всяко едно от възраженията, жалбоподателят моли Ревизионен акт №Р-22221423006105-091-001 от 09.04.2024 г., да бъде отменен като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебно заседание редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д., която поддържа жалбата. Моли съда да отмени така атакувания ревизионен акт, потвърден с решение на директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП като незаконосъобразен, тъй като представените от жалбоподател доказателства и съдържащите се в преписката такива установяват валидно облигационно отношение, което в следствие е развалено и към което е издадено кредитно известие за стока, стоката е била върната и предадена на продавача. Развалянето на договора е нормално развитие на търговското отношение, като издаването на КИ установява настъпване на обстоятелство, обезсилващо с обратна сила извършената доставка. Претендира разноски.

Ответникът – директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно - осигурителна практика” при ЦУ на НАП-С., редовно призован, в о.с.з. чрез процесуалния си представител юр. Д., оспорва жалбата. Моли същата като неоснователна и недоказана да се отхвърли и съдът да потвърди обжалвания ревизионен акт като правилен и законосъобразен по мотиви, фигуриращи в Решението на Директора на Дирекция ОДОП С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по Наредбата за адвокатските възнаграждения и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221423006105-020-001 от 18.10.2023 г., връчена на 30.10.2023 г., е възложена ревизия на „СИМАО-РТ“ ЕООД за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.08.2022 г. до 31.07.2023 г. Със заповед за изменение №Р-22221423006105-020-002 от 21.12.2023 г. и №Р-2221423006105-020-003 от 29.01.2024г. е продължен срокът за извършване на ревизията. Заповедите са издадени от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена като компетентен орган със Заповед №РД-01-719/01.08.2023 г., издадена от директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД Р-22221423006105-092-001/14.03.2024 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22221423006105-091-001/09.04.2024 г., издаден от М.

А. К. орган, възложил ревизията, и Л. Д. П. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 15.04.2024 г.

Извършените процесуални действия и събраните доказателства са подробно описани в констативната част на ревизионния акт, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/№Р-22221423006105-040-001/16.01.2024г., връчено на 24.01.2024г. В отговор са представени документи, описани в РД, от които: Договор №1 от 27.04.2023г за продажба на оборудване, фактура №[ЕГН]/27.04.2023г., КИ №500000002/21.11.2023г към фактура №[ЕГН]/27.04.2023г. Съгласно договора Симао РТ ЕООД в качеството си на купувач и С. Л. АД в качеството си на продавач се договарят за покупко-продажба на лицензи за телекомуникационен сървър -2330бр. Сумата по договора е 586749,00 лв. без ДДС или 251,82лв без ДДС за цена за един брой лиценз. Сумата се дължи до 90 дни след получаване на доставката и издаване на фактура по банков път. От страна на С. Л. АД е изготвено Уведомление до Симао РТ ЕООД, в което е описано, че дължимата сума по фактурата следва да бъде преведена по банкова сметка на кредитор, а именно А. П. на продавача с основание „Плащане по фактура за доставка на стоки“. За удостоверяване произхода на лиценза е представен инвойс №2023-27, издаден от Traiding LLC за сумата в размер на 279600,00евро.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД с ЕИК[ЕИК] с ПИНП №П-22221423239600-141-001/26.02.2024г. и „ЕМ ЕМ ТИ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с ПИНП №П-22221423239596-141-001/26.02.2024г.

Дейността на дружеството е внос и търговия със стоки - слънчоглед, тиквени семена, царевица и захар. Дружеството ползва под наем офис и склад, находящи се в [населено място], [улица].

В данъчен период м. 04.2022 г. ревизираният субект е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 117 349,80 лв. по фактура №[ЕГН] от 27.04.2023 г., издадена от „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД. Предмет на доставка са 2 330 лиценза за комуникационен сървър. Ангажиран е договор на стойност 586 749,00 лв. без ДДС, като сумата е дължима в срок до 90 дни след получаване на стоката и издаване на фактура. Посочено е, че договорът служи за приемо-предавателен протокол и на тази дата е предадена флаш памет, която съдържа кодове за достъп до лицензите. През м. 11.2023 г. в отчетните регистри по ЗДДС, дневник за покупки на жалбоподателя е отразено кредитно известие /КИ/ №[ЕГН] от 20.11.2023 г. към фактурата на същата стойност. Посоченото основание е „неосъществена сделка“. При проверка в информационната система на НАП е установено, че процесната фактура и КИ са отразени от доставчика в дневника за продажби за периода на издаването им.

При насрещна проверка на „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД е ангажирана фактура 2023-27/27.04.2023 г. за доставка на 2 330 лиценза за комуникационен сървър на

стойност 279 600,00 евро, закупени от MAXA TRADING LLC, USA. От управителката Д. Е. Т. писмено е обяснено, че лицензите са получени чрез предоставен достъп до сайта на производителя. Други документи, съпътстващи предходната и пряката доставка - документи за разплащане, оферти, заявки, водена кореспонденция, сключени между страните договори, анекси, техническа спецификация и параметри, инструкции за ползване, гаранции и др., не са представени. Приложено е кредитно известие към фактура №2023-27, което съгласно писмени обяснения, е издадено във връзка с развалена сделка. При проверка в информационната система на НАП е установено, че в дневника за покупки на „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД за м. 04.2023 г. или следващ данъчен период, не е включена фактура или друг документ /протокол/, издаден по реда на ЗДДС, както и кредитното известие, издадени от MAXA TRADING LLC.

След анализ на доказателствата, ангажирани от двете дружества, е прието, че липсва приемно-предавателен протокол, в който да бъдат посочени дефекти, както е уговорено в чл. 3 от договора. Констатирано е, че не са налице документи, удостоверяващи предявени рекламации, които се заявяват от получателя в петнадесет дневен срок, съгласно чл. 6 от договора. Ревизиращите са заключили, че няма доказателства за доставката на лицензите при жалбоподателя, както и такива за връщането им. Не на последно място в акта са изложени мотиви, че липсват доказателства за придобиване правото на собственост върху лицензите от прекия доставчик.

При установената фактическа обстановка е формиран извод за липса на реално извършена доставка по фактура №[ЕГН]/27.04.2023 г., издадена от „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД, съответно за липса на правото на приспадане на данъчен кредит по същата на основание чл. 69 и чл. 69 от ЗДДС. Във връзка с отразеното от жалбоподателя КИ №[ЕГН] от 20.11.2023 г. ревизиращите приемат, че за неправомерно ползвания данъчен кредит, както и за невнесените суми в срок по справки-декларации по ЗДДС на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ следва да бъдат начислени лихви в размер на 8890,80 лв. за периода от 15.05.2023 г. до 14.12.2023 г.

РА е оспорен по реда на чл.152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., в частта за начислени допълнителни задължения за лихви ДДС в размер на 8890,80лв за неправомерно ползван данъчен кредит в размер на 117 349,80 лв. по фактура №2-87/27.04.2023 г., издадена от С. Л. АД, към която има издадено кредитно известие №[ЕГН] от 20.11.2023г, във връзка с което е постановено Решение №881 от 27.06.2024г. на Директор на Дирекция ОДОП С., с което РА е потвърден в оспорената част.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.156 от ДОПК, от лице имащо правен интерес от оспорване и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е

допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваемостта на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед № РД-01-719/01.08.2023 г. (лист 18), издадена от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата, подписали РА и РД притежават КЕП/л.43-47/. Страните не спорят, че ЗВР №Р-22221423006105-020-001/18.10.2023 г., заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221423006105-020-002/21.12.2023г и заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221423006105-020-003/29.01.2024г, е връчена на представляващ ревизираното дружество по електронен път. Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед РД-01-719/01.08.2023 г. на териториалният директор издадена на основание чл.11, ал.3 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и Ревизионен доклад /РД/ /РД/№Р-22221423006105-092-001/14.03.2024 г., като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Спорът между страните е формиран по въпроса дали доставката на процесните

стоки / лицензи за комуникационен сървър/ е реално извършена от доставчика - „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД и оттам възникнало ли е данъчно събитие между жалбоподателя и неговият доставчик, както и дължими ли са определените лихви по повод издадено кредитно известие по фактура, издадена „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД, която е била анулирана.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице, му е доставил, които стоки или услуги ще се използват за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето - получател, може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите, посочени в т. 1 - т. 9. Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъка за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване на право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирано това право /по която е приспаднал данъкът в подадената справка-декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка. Наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, като начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга, е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит. Д. субект е този, който следва да докаже наличието на предпоставките на ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Това следва от общия принцип за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания по чл. 86 от ЗДДС и реалното осъществяване на доставките по процесните фактури по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Наличието на данъчно събитие е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка стока/услуга по смисъла на ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит.

С определения по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест. В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от дружеството-жалбоподател задължения по ЗДДС. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от

които черпи за себе си правни последици, в т.ч. наличието на реална доставка, както и че към датата на подписването на договора по фактурата е налице предаване и приемане на стока, както и че същата в последствие е върната по надлежния ред на продавача, с оглед на което е развален договора.

Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество-възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

Съдът приема, че настоящата жалбата е неоснователна по следните съображения:

В хода на ревизионното производство е начислена лихва в размер на 8890,80 лв. за неправомерно ползвания ДДС в размер на 117349,80 лв. за периода от отразяването на процесната фактура в дневника за покупките на м. 04.2023 г. до отразяването на кредитното известие към нея в м. 11.2023 г. Процесната лихва е начислена на основание неправомерно признато право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по фактура №20000087/27.04.2023 г. за доставка на 2330 бр. лицензи за телекомуникационен сървър, издадена от „СИЛИСТРА ЛЕНД“ АД. От жалбоподателя „СИМАО-РТ“ ЕООД са представени договор за продажба на оборудване, фактура и счетоводни документи. Органите по приходите са приели, че липсва реална доставка на процесните сървъри. Ревизираното дружество е коригирало упражненото право на приспадане на данъчен кредит по фактура №20000087/27.04.2023 г. за покупка на 2330 бр. лицензи за телекомуникационен сървър с КИ №50000002/20.11.2023 г./ за сумата от 586749,80 и ДДС – 117349,80 лв. В издаденият РА органите по приходите, след анализ на събраните в хода на административното производство доказателства, са приели, че в случая се касае за неосъществена, а не развалена сделка. Поради това с Решение

№881 от 27.06.2024г. директора на ОДОП - С. при ЦУ на НАП е определил лихва в размер на 8890,80 лв. лв., поради неправомерно ползване на данъчен кредит от дружеството.

Съдът споделя изцяло от материалноправна гледна точка извода на органите по приходите, по следните съображения:

За да се признае право на приспадане на данъчен кредит получателят следва да разполага с фактури за доставка, която реално е била осъществена. От значение за признаване на данъчен кредит е данъкът да е начислен правомерно, да е налице данъчно събитие – прехвърлено право на собственост върху стоките или извършване на услугите. Спорът се свежда до това дали е налице реално изпълнение на доставка по процесната фактура, което предполага доказване на фактически и правни действия които представляват действително участие на търговеца в стопанския оборот. Процесната доставка е на лицензи за комуникационен сървър, стока по см. чл.5, ал.1 от ЗДДС, вр. §1, т.25 от ДР на ЗДДС. В съответствие с чл.124, ал.4 от ЗДДС, РЛ следва да отрази получените от него данъчни документи в дневника за покупки най-късно до дванадесетия данъчен период, следващ данъчния период, през който са издадени, но не по-късно от последния данъчен период по чл.72, ал.1 от ЗДДС. Законодателят в чл.112, ал.1 от ЗДДС определя за данъчни документи фактурата, известието към фактурата и протоколът. Относно произхода на стоката от предходния доставчик не е спорно, че е ангажирана фактура за закупуване на софтуер от САЩ, същата не е данъчен документ по см. ЗДДС и не се отразява в посочените регистри. В дневника за покупки за съответния период е следвало да се посочи митническият документ или друг документ за внос, издаден или заверен от митническата администрация, в който да се посочи данъчно задълженото лице и получател или вносител и посочващ сумата на дължимия данък върху добавената стойност или да дава възможност аз изчисляването ѝ. Такива документи не са представени пред данъчната администрация, и не са намерили отражение в регистрите по ЗДДС на доставчика С. Л. ЕООД. Ако софтуерът не е стандартен по смисъла, вложен от законодателя, то ще е налице доставка на услуга от доставчик – лице, установено извън територията на общността и за получателя ще бъде приложима разпоредбата на чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС, като в този случай за дружеството ще възникне задължение за издаване на протокол, който се отразява в отчетните регистри на основание чл.124, ал.2 и ал.4 от ЗДДС. За да се установи и докаже доставката на стопа по чл.6 от ЗДДС се

извършва проверка доколко страните са постигнали съгласие по идентифициране на предмета на сделката, в т.ч. и вид, количество, качество или други необходими данни, а също и това дали доставчикът е обезпечен да извърши доставката и има ли доказателства за произход на стоките. Ревизиращите органи правилно са приели, че не е възникнало право на приспадане данъчен кредит, тъй като липсват доказателства за произход и прехвърляне на собственост върху стоки, както и доказателства, свързани с невъзможност на доставчик да достави лицензите за комуникационен сървър, като няма плащане по пряката предходна доставка. За да бъде доказано извършването на доставка не е достатъчно само наличието на фактура и съответните счетоводни отразявания в счетоводството на получателя. Същото зависи и от това дали доставчикът е извършил посочените в издадените от него фактури доставки на стоки или услуги. Жалбоподателят не е ангажирал достатъчно допустими доказателства за осъществяването на твърдения от него благоприятен положителен факт от обективната действителност за наличие на доставки на стоки и услуги. Независимо, че фактура е издадена и са изпълнени формалните изисквания за отразяването ѝ в дневника за продажби и справка-декларацията на СД, само тази фактура не доказва, че удостоверената с нея доставка на стоки и услуги е в действителност осъществена. В текста на фактурата, издадена от прекия и предходен доставчик не се съдържа индивидуализация на предмета на стопанската операция, фактурата не съдържа задължителната информация, която се изисква в чл.114, ал.1, т.9, т.10, т.11 и т.13. А фактурата, издадена от „Силистра ленд“ АД е за извършена доставка на 2330 лиценза за комуникационен сървър, без да се представят документи, съпътстващи доставката. Няма яснота и за това лицензът за каква програма е, нито информация за това в какъв вид и по какъв начин са предадени, нито техническа спецификация на оборудване, доказателства за произход, гаранции, протоколи за инсталиране и пускане в експлоатация и съответно протоколи за извършени дейности, липсват доказателства за легитимни права върху тези софтуерни продукти. Нито жалбоподател, нито неговия пряк доставчик са ангажирали доказателства в горния смисъл. Също във фактурата не е конкретизирана престацията – вид, наименование на този сървър, материален носител, наличие на права върху лиценз, респ.възможност те да бъдат прехвърляни на трети лица. При продажбата на родово определени вещи прехвърлянето на собствеността на стоките настъпва след като вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова – когато бъдат предавани. Индивидуализацията на родово определените стоки се осъществява чрез

тяхното отделяне от другите вещи от същия род, което се извършва чрез издаване на приемо-предавателни протоколи. Такива липсват. Жалбоподателя не е ангажирал доказателства за това. Не се споделят твърденията в жалбата, че по силата на чл.3 от договора датата на сключването на договора за продажба се явява датата, на която е извършено приемо-предаването и че към дата 27.04.2023г тази реалност на сделката е налице. Действително, в чл.3 от договора се предвижда, че лицензиите се предават в деня на подписване на договора, който служи за протокол за предаване, съответно за приемането им от купувача. Съгласно чл.4, ал.3 от същия този договор обаче купувачът се задължава да получи стоките с протокол, подписан от упълномощените представители на двете страни и да информира доставчика за всякакви дефекти, които се отразяват в протокола. Съгласно чл.5 ако бъдат установени недостатъци и дефекти, за които доставчикът не е бил уведомен, същият има право да избере една от следните възможности: да върне оборудването и да получи обратно пълната му цена; да поиска отстъпка от цената; да поиска недостатъците и дефектите да бъдат отстранени за сметка на доставчика или да иска смяна на дефектното оборудване с нова такова. В чл.6 е регламентиран реда за предявяване на рекламации за скрити дефекти, а в чл.7 са регламентираны задълженията на доставчик: да достави заявеното оборудване в срока по чл.3, да извърши за своя сметка доставката на оборудването франко склад на купувача в [населено място] 1151, [улица]. Независимо, че жалбоподател твърди, че договорът играе роля на приемане на протокол, то от следващите разпоредби на договора е видно, че за всякакви дефекти следва да се съставя изричен протокол, такъв не е наличен, следователно и предвид липсата на конкретизация по какъв начин е извършено предаването на лицензите, липсата на сочени дефекти, които се вписват в приемо-предавателния протокол в срока по чл.6 от договора, липсата на информация относно оторизирани представители на страните, които е трябвало да установят евентуалните дефекти и какви са разминаванията, не води до извод до разваляне на сделката. В тази връзка не са представени доказателства както за доставката на лицензите от продавач франко склад на купувача, така и данни за връщането им.

Липсата на данъчно събитие по смисъла на чл.25 от ЗДДС се подкрепя и от КИ №[ЕГН]/20.11.2023г по фактура №[ЕГН]/27.04.2023г – същото е с основание „неосъществена сделка“. Т.е. няма нормативно основание за издаването както на фактура, така и на кредитното известие към нея. Правилно е прието, че не е налице нито данъчно събитие, нито авансово

плащане, съответно и нормативно основание за издаването на фактурата. Предвид това и липсва основание за издаване на КИ – няма представен протокол, подписан от страните за установени дефекти, не са представени доказателства за приложени санкции за неизпълнение на задълженията по договора, не са приложени и съставени във връзка с констатираните нарушения документи, както и опити за отстраняването им.

Предвид изложеното за съда остава изцяло недоказан както фактът параметрите на стоката, на фактическото предаване на стоката, обстоятелствата около транспортирането ѝ, приемането ѝ от представител на дружеството – купувач, съхранението ѝ в негови помещения, така и на механизма на извършената рекламация на доставката, естеството на несъответствие, връщането на стоката при разваляне на договора.

Съдът намира твърдението за несъответствие между договорената и доставената стока за недоказано, тъй като не се представиха от страна на жалбоподателя доказателства и документи касателно предявяването на рекламационни претенции.

Поради тези обстоятелства в настоящия случай се касае за изцяло неосъществена сделка, а не за развалена такава, което обуславя факта на неправомерността на ползвания данъчен кредит и дължимостта на лихва върху него за процесния период от страна на дружеството жалбоподател.

Съгласно чл.78 ал.1 и ал.2 от ЗДДС, озаглавен „К. на ползван данъчен кредит при изменение на данъчната основа и при промяна на доставката“, регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползвания данъчен кредит при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката. Корекцията се извършва в данъчния период, през който са възникнали обстоятелствата по ал.1, с отразяването на документа по чл.115 или на новия документ по чл.116, с който е извършена корекцията, в дневника за покупките и СД по ЗДД за съответния данъчен период. Данъчно кредитното известие е данъчен документ по смисъла на чл. 112, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, който съгласно чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, се издава при изменение на данъчната основа на доставката, за която е издадена фактура или при развалянето ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 115, ал. 2 от ЗДДС (в приложимата редакция) известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1 и най-сетне, съгласно разпоредбата на чл. 115, ал. 4 от ЗДДС, освен реквизитите по чл. 114, известието към фактурата

задължително трябва да съдържа и номера и датата на фактурата, към която се издава и основанието за издаване на известието.

В случая безспорно е установено, че жалбоподателят по отношение на спорната фактура №20000087/27.04.2023 г. е ползвал неправомерно данъчен кредит за период от 15.05.2023 г. до 14.12.2023 г., за които от дружеството се дължат лихви, съгласно чл.175 от ДОПК съобразно размера на ДК и периода. В този смисъл съдът намира за правилни и законосъобразни изводите на органите по приходите и жалбата е неоснователна.

По отношение на разноските, направени пред настоящата инстанция, съдът взе предвид следното:

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2, вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и предвид липсата на възражение за неговата прекомерност, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 1189, 08 лв. (хиляда сто осемдесет и девет лева и шестдесет и осем стотинки).

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, от ДОПК, Административен съд София-град, 67-състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СИМАО-РТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със съдебен адрес [населено място], [улица] обл. С., [община], пк 1151 с управител И. Д. чрез адв. А. П. – АК М., срещу Ревизионен акт №Р-22221423006105-091-001 от 09.04.2024 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор и Л. Д. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, в която е потвърден с Решение №881 от 27.06.2024г. на Директор на Дирекция ОДОП С., а именно за начислени допълнителни задължения за лихви ДДС в размер на 8890,80 лв. за неправомерно ползван данъчен кредит в размер на 117 349,80 лв. по фактура №[ЕГН]/27.04.2023 г., издадена от С. Л. АД, към която има издадено кредитно известие №[ЕГН] от 20.11.2023г., като неоснователна.

ОСЪЖДА „СИМАО-РТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със съдебен адрес

[населено място], [улица] обл. С., [община], с управител И. Д., да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 1189, 08 лв. (хиляда сто осемдесет и девет лева и осем стотинки), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: